Отъ тѣзи редове се учимъ, че съ глаголица сѫ писали не само чисти старобългарски форми, но и срѣднобългарски. Тъй, на 100 листъ четемъ **прѣпоѧꙋѧшѧє ѧє (прѣпоѣсашѫ сѧ)**, т. е. срѣднобългарска форма съ замѣна на **ѧ** въ **ѫ** следъ **ш**. Подобенъ е и примѣрътъ на л. 30: **ѡѣьѧꙋѧєꙋєє (ѡбращѧѫщѫѧ)**. Вмѣсто **ъ** и **ь** употрѣбенъ е само единъ знакъ, именно **ъ** (**ꙋ**), Буквата **ы** е съставена отъ **ъ** и **и** (**ꙋꙋ**). Голѣмиятъ и малкиятъ юсъ (**ѧє**, **є**) не знаятъ йотуване; сѫщото е и съ **є**.

Важно е да се изтъкне и следниятъ фактъ. Нѣщо петдесеть стихири иматъ по една или повече думи, писани съ глаголица. Това предполага, че служещитѣ се съ триода знаели да четатъ глаголица. Вѣроятно, въ нѣкои монастири въ Македония глаголската традиция се е държала доста късно. Както се научавамъ, въ Македония е билъ намѣренъ и другъ триодъ (цвѣтенъ) отъ XII в., писанъ съ кирилица и глаголица. Той ще бѫде издаденъ отъ С. Аргировъ.

Ето преписъ отъ текста на листове 22—23[б]:

22 дхомь прѣꙁрѧ прркь Аввак . . . щєнниѭ словесє. повѣдаше глѧ. . . . блнжѫт сѧ лѣта познань бѫдєшн. є . . . придѣ врѣмѧ ѩвнши сѧ. слѧ силѣ тво . . .

Дванадєсѧтє єстє твоѭ скнптра хє. ѵєстинхь жє прнємшє. дѣѩннѭ постнаѭ. та мнмь. мнрно н непороѵно. сєго до коньца схраннти :·

Оудрьжанне великаго. родило бѣ Самьпсона. н крѣпка створн. храбра странамъ. нѫ пнѩньствꙋ прѣдань. бьї. ꙁломь ꙋмомь. иноплеменникомь. на рѫгь тѣмь ѩви сѧ. блюдн ѵто творнть ѩьѧꙋрѣѧ рѧьѧꙋꙋ :·

Ненавнднма раба. Исава братовн ѵрѣво створило єсть. не смысльно похоть. ласкрднѭ брашна. невꙁдрьжаннємь. вьсхотѣвь продань бьї н не быти старѣншомꙋ. блюдн ꙋбо ѵто творнть. ѩьѧꙋрѣѧ рѧьѧꙋꙋ :·

Скерѣпн ꙁвѣрнє. великааго продрома. ꙋжасошѫ сѧ в пꙋстынн. постаща сѧ крѣпко. тѣмъ н болєн. ѩко жє рѣ вка. нꙁь ѫтробѫ женьскѫ никтожє не вьста. блюдн
ѳ ѵто творнть пощєннє дши :·